

Ὁ Ἰσπανός, πράξας ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐζήτηι, ὅστις ἀπέγραψε κάτω τοῦ χάρτου τὸ ὄνομα Σανκέζος Κοέλλ. Ἄρ. Ἐμελλον δὲ ν' ἀποχωρισθῶσι, ὅτε ὁ ζωγράφος ἀπέκλεσε τὸν ἄγνωστον.

— Ἀλλὰ πῶς νὰ σ' εὕρω, ἐνῷ οὐτε σὺ, οὔτ' ἐγὼ εἶμις ἤξεύρω ποῦ θέλω καταλύσει;

— Μὴ φοβοῦ, σ' εὕρισκω ἐγώ. Ὁ Σανκέζος ἔλαβε τὴν σάκκον ὅστις ἐμπεριείχε τὰς γραφίδας καὶ τὰ χρώματα, τὸν ἀνέθεσεν ἐπ' ὤμων, καὶ προχωρήσας ἐκρυσσε τὴν θύραν ξενοδοχείου τινός, ὅπου μόλις κατῴρθησε εἰσελάθη.

Τὴν ἐπαύριον ἐκοιμᾶτο εἰσέτι, ὅτε ἀκόλουθός τις εἶδε ζητῶν αὐτόν.

— Κύριε, εἶπε, πρὸ πολλῶν ἡμερῶν σὰς ζητῶ εἰς Βρυξέλλας. Ὀφείλετε ἐν τῇ στιγμή νὰ παρουσιασθῆτε ἐνώπιον τῆς Α. Καθ. Μ. τοῦ βασιλέως Φιλίππου τοῦ Β', ὅστις σὰς ζητεῖ.

— Ὁ βασιλεὺς;

— Ναί, ἡ αὐτοῦ Μεγαλειότης.

— Ἀλλὰ δὲν εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιον μονάρχου μὲ αὐτὸ τὸ βῆκος.

— Πρέπει νὰ ὑπακούσητε εἰς τὴν διαταγὴν τῆς αὐτοῦ Μεγαλειότητος, διότι ἡ Α. Μ. δὲν ἀγαπᾷ τὰς ἀπειρήσεις. Ἐλθετε καὶ μὴ ἀνησυχεῖτε περὶ τοῦ ἐνέμου.

Καὶ ὠδήγησε τὸν Κοέλλον, ὅστις καθ' ἑδὼν ἐσκέπτετο, τὴν ἄρᾳ γε ἐζήτηι ὁ Φίλιππος Β'. παρ' αὐτοῦ, εἰ πῶς ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας καὶ τῶν Κάτω Παρῶν ἐγίνωσκεν ὅτι ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον εἰς Σανκέζος Κοέλλος, καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ Κοέλλος εὕρισκετο ἐν εἰς Βρυξέλλας.

Ἀριγθεὶς εὗρε Φίλιππον τὸν Β'. ἐνδεδυμένον, ὡς ἀνέβηκε, μέλανα ἐνδυμασίαν καὶ περικυκλωμένον ὑπὸ τῶν μεγιστάνων τῆς αὐλῆς. Μετὰ πολλῆς δὲ συστολῆς ἐπροχώρησεν ὁ βραχνόδυτος ζωγράφος διὰ μέσου τῆς διαλαμπύσεως ἐκείνης πληθούς.

— Κύριε Ἀλόνζε Σανκέζε Κοέλλε, εἶπεν αὐτῷ ἄγεμων, ἡ προσφιλοτάτη ἡμῶν ἀδελφῆ, ἐγνώστον ἔπεισεν ἡμῖν τὴν ἐν Βρυξέλλαις διαμονὴν σὰς, καὶ ἐπέστησεν εἰς τὴν καλοκάγαθιαν ἡμῶν τὸν εὐνοϊκὸν ζωγράφον. Ζητοῦμεν λοιπὸν παρὰ τῆς τέχνης σου εἰκόνα παριστώσαν συμβάντα τινὰ τοῦ βίου τοῦ ἁγίου ἡμετέρου προστάτου ἡμῶν Ἀγίου Φιλίππου, δι' ἧς ἡ εὐχὴς θέλομεν κοσμήσει τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου ἡμετέρου, τὴν ἡμέραν τῆς μνήμης τοῦ ἁγίου Φιλίππου, ἧτις, ὡς μοι φαίνεται, συμπίπτει τὴν τριακοστὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς σήμερον.

— Ἡ προθεσμία εἶναι βραχεία, ἀλλὰ διὰ νὰ εὐαγγελισθῶ τὴν ἡμετέραν Μεγαλειότητα, καὶ ἐκφράσω αὐτῇ τὴν θαθεῖάν μου εὐγνωμοσύνην διὰ τὴν καλοκαίριον ὑποδεξιῶσιν ἧς μ' ἤξιωσεν, ὑπόσχομαι νὰ παραδώσω τὴν εἰκόνα ταύτην τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας.

— Δέχομαι τὸν λόγον σὰς ἐν τῷ παλατίῳ μου εἰσέτι εὕρει οἶκημα καὶ ἐργαστήριον· οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ οἴκου μου θέλουσιν ἐπαγρυπνεῖ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν

σὰς· περὶ δὲ τοῦ ἀναγκαίου χρηματικοῦ ποσοῦ, θέλετε συνεννοηθῆ μετὰ τοῦ ἰδιαιτέρου ἡμῶν ταμίου.

Ὁ Σανκέζος Κοέλλος ἐνόμιζεν ὅτι ὠνευρέυετο· ἀλλὰ τὸ ὄνειρον ἦτο πραγματικόν· δὲν ἀμφίβαλε πλέον ἰδῶν ἐαυτὸν κάτοχον καταλύματος σχεδὸν βασιλικῶν, περιβλημένον ὑπὸ θεραπόντων, καὶ ἐνώπιον μεγάλου κηρωτοῦ, ἐφ' οὗ ἤρχισεν ἄνευ βραδύτητος τὴν ὑπογραφὴν τῆς ζητηθείσης εἰκόνας.

Καὶ τοὶ πολλὴν κατέβαλε ζέσιν καὶ ἐπιμονήν, τὸ ἔργον ἦν τηλικούτον, ὥστε ἡ-αγκάσθη ν' ἀγρυπνήσῃ ἐπὶ πολλὰς νύκτας, ὅπως δυνηθῆ νὰ περαιώσῃ αὐτὸ τὴν ὀρεσίθεισαν ἡμέραν. Ἐν τοσοῦτῳ ἠυελπίζετο περὶ τῆς ἐγκαίρου ἀποπερατώσεως τῆς εἰκόνας, ὅτε πρῶτον τινὰ εἶδε ξένον εἰσελθόντα εἰς τὸ ἐργαστήριον καὶ ἀνακράζοντα·

— Τέλος πάντων σὲ ἀνεῦρον! ἐκοπίασα πολὺ! Ἀλλὰ πῶς νὰ φαντασθῶ ὅτι ἄνθρωπος ὅστις ἄλλοτε ἤθελε νὰ πνιγῆ δι' ἑλλειψίν ἄρτου, κατοικεῖ ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων τοῦ βασιλέως καὶ ἔχει ἀπείρους θεράποντας ὑπὸ τὰς διαταγὰς του. Ἄς ἀφήσωμεν αὐτὰ. Ἡ σύζυγός μου ὀνομάζεται Φιλίππινα· μοὶ ὀφείλεις τὴν εἰκόνα μου, τὴν ὅποιαν σοὶ ἐπροπλήρωσα, καὶ τὴν ὅποιαν ἀπαιτῶ παρὰ σοῦ τώρα, διὰ νὰ τὴν προσφέρω εἰς τὴν σύζυγόν μου τὴν ἡμέραν τῆς εορτῆς τῆς.

Ἀλοῦντος τοῦ ξένου, ὁ Σανκέζος ἐπροσπάθει ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν φωνὴν καὶ ὅτι ἄλλο χαρακτηριστικὸν ἤρηνθη νὰ παρατηρήσῃ, τὴν νύκτα, ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδὲν εὕρισκον ἐξ ὧων ἀνεθυμητο ὅτι εἶδεν, ἡ ἤκουσεν. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἀνέφερε περιπτώσεις ὅς αὐτὸς μόνος ἐγνώριζε, καὶ πρὸ πάντων ἐπαρουσίασε τὴν εἰς τὴν λάμπην τῆς λυχνίας γραφεῖσαν ἀπόδειξιν, ὁ ζωγράφος ἀπεκρίθη, ὅτι ἦτο μὲν ἔτοιμος νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του, οὐχὶ ὅμως διὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἁγίου Φιλίππου, διότι ἐσπευδε νὰ περαιώσῃ ἔργον διαταχθὲν ὑπὸ τοῦ βασιλέως.

— Ἐγὼ παρήγγειλα τὴν εἰκόνα μου πρὸ τοῦ βασιλέως, καὶ ἂν δέν σοι ἔκαμον αὐτὴν τὴν παραγγελίαν, τὴν ὥραν ταύτην δὲν ἤθελες κρατεῖ τὴν γραφίδα.

— Ἐχεις δίκαιον, ἀπήντησεν ὁ Σανκέζος· πρόκειται περὶ τῶν ὄλων, διότι ἂν δέν τηρήσω τὸν πρὸς τὸν βασιλέα λόγον μου ἀπόλλυμαι· ἀλλ' ἀδιάφορον! κάθησε.

Καὶ ἤρξατο νὰ ζωγραφίξῃ Ὁ ἄγνωστος εἶχεν ὠραία καὶ εὐγενῆ φυσιογνωμίαν, ἀγγίνοισιν καὶ λεπτόνοισιν ἐκφράζουσαν. Παρετήρει τὸν Κοέλλον μετὰ μεγίστης περιεργείας· δὲν εἰδίκινε δὲ ἀπειρίαν περὶ τὴν τέχνην, ὡς ἐξήγαγεν ὁ Ἰσπανός καλλιτέχνης ἐκ δύο ἢ τριῶν εὐστόχων παρατηρήσεων ὅς ὁ ξένος ἔκαμεν ἐπὶ τὸ ἔργον.

Μετὰ ἐργασίαν ἐξ ὧρων, ἡ εἰκὼν ἦν ἀρκούντως προκεχωρημένη, ἀλλ' οὐχ' ἦν ἀπείριτος χρόνος εἰσέτι πρὸς περαιώσιν αὐτῆς. Ὁ Σανκέζος θαθεῶς στενάχας προσδιώρισε τῷ ξένῳ δευτέραν συνέντευξιν διὰ τὴν ἐπαύριον.

Ἡ ἐπαύριον ἦτο ἡ παραμονὴ τοῦ ἁγίου Φιλίππου· ὁ Σανκέζος ἐξεπεραίωσε μὲν τὴν εἰκόνα τοῦ ξένου, ἀλλὰ ματαίως ἐργάσθη ὀλόκληρον τὴν νύκτα· ἡ εἰκὼν